

Đứa Con ("L'enfant")

Guy de Maupassant Thân Trọng Sơn dịch

Sau bữa ăn tối, mọi người bàn luận về vụ phá thai mới xảy ra trong làng. Bà bá tước phẫn nộ: Sao lại có chuyện như vậy được! Cô gái, bị anh hàng thịt quyến rũ, đã ném đứa con của mình vào trong hầm mỏ! Khủng khiếp quá! Người ta đã xác nhận là đứa bé chưa chết ngay được.

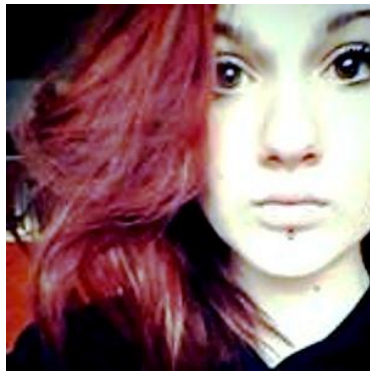
Ông thầy thuốc, tối hôm đó cũng đến lâu đài dùng cơm, trầm tĩnh nêu ra những chi tiết ghê rợn, ông tỏ ra thái độ phục sự can đảm của bà mẹ khôn khéo sau khi một mình sinh đẻ đã đi bộ cả hai cây số để sát hại đứa con. Ông nhắc đi nhắc lại: "*Cô ấy vững như sắt thép! Và quả là phải có một nghị lực mãnh liệt để ban đêm băng rừng, ôm đứa con đang rên siết trong tay! Tôi thực sự thán phục trước những đau đớn tinh thần tương tự! Xin mọi người hãy nghĩ đến nỗi kinh hoàng của tâm hồn ấy, sự dầy vò của con tim ấy! Cuộc đời sao bi ối và khốn nạn quá! Những định kiến ghê người, vâng, thưa bà, định kiến ghê người, danh tiết trá hình, đáng tởm hơn cả tội ác, cả một loạt những tình cảm giả dối, tiếng tăm tệ hại, đã thúc đẩy cô gái tội nghiệp phải yếu đuối tuân phục cái luật lệ khắc nghiệt của cuộc sống mà phạm tội giết con. Thật xấu hổ cho loài người đã dựng lên một thứ đạo đức như thế và biến sự yếu đuối tự do của hai con người trở thành tội lỗi!*"

Bà bá tước tức giận tới tái người. Bà phản bác: "*Thưa bác sĩ, như vậy là ông đã đặt tính xấu lên trên đức hạnh, đặt giá lẽ loàn đứng trước phụ nữ đoan chính! Cô gái buông thả theo những bản năng đáng hổ thẹn ông xem như ngang bằng với người vợ hoàn hảo làm tròn nghĩa vụ của mình với lương tâm liêm khiết!*"

Người thầy thuốc, một ông già đã chạm tay vào nhiều vết thương, đứng dậy lớn giọng nói:

"Vâng, thưa bà, bà cứ giữ cái tính bao dung, nhân từ, độ lượng, bà không biết đâu! Bất hạnh thay cho những người mà tạo hoá trời đã trao cho những nhục cảm không thể nguôi dịu được. Những người trầm tĩnh, sinh ra chẳng có bản năng mãnh liệt, vẫn sống lương thiện theo phép tắc. Những người không hề bị hành hạ bởi những ham muốn điên loạn thì rất dễ làm tròn nghĩa vụ. Tôi biết nhiều phụ nữ trưởng giả có tâm thái bình tĩnh, cư xử cứng nhắc, tinh thần ôn hoà, tâm hồn chừng mực, họ luôn tỏ ra tức giận khi nghe nói đến lỗi lầm của những phụ nữ sa ngã.

Nhưng, thưa bà, đối với những người vô tình sinh ra đã sa vào vòng đam mê thì những nhục cảm không dễ gì khuất phục. Bà có thể nào làm dịu cơn gió thổi, bà có thể nào ngăn được sóng biển dâng? Bà có thể nào ngăn được sức mạnh của thiên nhiên? Không! Nhục cảm cũng giống như sức mạnh của thiên nhiên, không đánh bại được, như sóng biển và cơn gió. Chúng nhắc nhở và lôi kéo con người, ném vào cơn khoái lạc mà không sao chống lại được sự mãnh liệt của ham muốn. Những người phụ nữ hoàn hảo là những người không ham muốn. Họ đông lắm. Tôi chẳng ca ngợi gì đức hạnh của họ vì họ không phải chống chọi gì. Nhưng, không bao giờ, bà hiểu chứ, không bao giờ một cô gái như Messaline (1), như Catherine (2) tỏ ra đứng đắn được. Cô ta không thể như thế được. Cô ta được tạo ra dành cho sự vượt ve mãnh liệt. Những cơ quan của cô ta không giống như bà, da thịt cô ta khác hẳn, nhiều rung cảm hơn, nhạy cảm hơn với sự tiếp xúc nhẹ nhàng nhất với một da thịt khác, và dây thần kinh của cô ta hoạt động, làm cho cô ta rối loạn và ngã gục trong khi bà không cảm thấy gì. Bà cứ thử nuôi chim bồ câu với những hạt nhỏ

tròn mà bà cho con vẹt ăn xem sao! Ấy vậy mà cả hai loài chim này đều có chiếc mỏ nhọn cứng. Bản năng của chúng khác hẳn nhau.

Ôi! Nhục cảm! Giá mà bà hiểu được sức mạnh của chúng! Nhục cảm khiến ta hốt hển suốt đêm trường, da thịt nóng bừng, con tim rạo rục, tâm thần xao động bởi những hình ảnh tưởng tượng điên cuồng! Bà thấy không, thưa bà, những người chừng mực chỉ là những người lạnh lùng, ghen tuông vô vọng mà không hay biết.

Xin nghe tôi kể đây: Người mà tôi gọi là Hélène có nhiều nhục cảm. Ngay từ lúc còn rất nhỏ. Ở cô ta, nhục cảm đã trỗi dậy ngay khi mới biết nói. Bà sẽ cho cô ta là con bệnh. Tại sao? Chẳng phải bà vốn thường yếu lòng? Cô ta được đưa đến tôi khi mới mười hai tuổi. Tôi nhận thấy là cô đã là phụ nữ, bị thôi thúc không

ngừng bởi những cơn khát tình. Chỉ nhìn cô ta là nhận ra điều đó. Cô ta có đôi môi dày và cong, hé mở như những cánh hoa, cái cổ thẳng, làn da nóng rực, cái mũi lớn, hơi nở ra và phập phồng, đôi mắt to và sáng với tia nhìn đốt cháy đàn ông.

Vậy thì ai có thể làm dịu được nguồn máu hùng hực của con thú khao khát kia? Nhiều đêm cô ta khóc lóc vô cớ. Cô quần quai vì thiếu giống đực. Cuối cùng người ta cho cô lấy chồng ở tuổi mười lăm. Hai năm sau, anh chồng ho lao chết. Cô đã làm anh ta kiệt sức. Người chồng khác cũng số phận sau mười tám tháng. Người thứ ba cầm cự được ba năm rồi cũng rời bỏ cô. Đến lúc phải như thế!

Trở lại sống một mình, cô cố tỏ ra đứng đắn. Đúng như những định kiến của bà. Rồi một hôm bị khủng hoảng tinh thần, cô mời tôi đến. Tôi nhận ra ngay rằng cô sẽ chết vì hoàn cảnh goá bụa của mình. Tôi nói với cô điều đó. Thừa bà, đây là một phụ nữ đang hoang, dù đang chịu hành hạ, cô vẫn không muốn nghe lời tôi khuyên là kiếm lấy một người tình.

Trong vùng, mọi người nói cô điên. Ban đêm cô ra khỏi nhà và hoang hốt bỏ chạy cốt để làm nguội lạnh cơ thể nổi loạn của mình. Rồi cô ta rơi vào những triệu chứng dẫn đến những cơn co thắt dữ dội. Cô sống một mình trong lâu đài ở gần lâu đài của bà mẹ và lâu đài của những người thân thích. Thỉnh thoảng tôi đến thăm cô mà không biết phải làm gì chống lại sự sắp đặt khắc nghiệt của tạo hoá hoặc chống lại ý nguyện của chính cô.

Một hôm, vào khoảng tám giờ tối, cô đến nhà tôi khi tôi vừa ăn xong. Ngay khi chúng tôi ngồi riêng với nhau cô nói:

- Tôi thua rồi. Tôi đã có thai.

Tôi giật thót mình trên ghế.

- Cô bảo sao?

- Tôi có thai.

- Cô?

- Vâng, tôi.

Và đột nhiên, bằng một giọng ngắt quãng, cô nhìn thẳng vào mặt tôi và nói:

- Có thai với anh làm vườn của tôi, thưa bác sĩ. Khi đi dạo trong vườn, tôi chớm bị ngắt xỉu. Anh chàng thấy tôi ngã vội chạy đến ôm lấy tôi để dìu tôi đi. Tôi đã làm gì? Tôi cũng không biết nữa. Tôi đã ôm chặt anh ta, đã hôn anh ta? Có lẽ thế. Bác sĩ đã biết nỗi bất hạnh và xấu hổ của tôi. Cuối cùng anh ta đã chiếm đoạt tôi. Tôi là thủ phạm, bởi tôi còn dang hiến cũng bằng cách như thế ngày hôm sau và nhiều lần khác nữa. Thế là hết! Tôi không cưỡng lại được!

Cô nắc nghẹn rồi tiếp tục với giọng đầy kiêu hãnh:

- Tôi tự nguyện, tôi thích như thế, còn hơn là đi kiếm một người tình như bác sĩ đã khuyên tôi. Anh ta đã làm tôi mang thai. Ôi! Tôi xin thú nhận với bác sĩ điều này, không dè dặt, không ngần ngại. Tôi đã cố phá thai. Tôi tắm nước nóng, tôi cỡi lên những con ngựa cứng đầu, tôi đu xà treo, tôi dùng ma túy, ngải đắng, nghệ, và nhiều thứ khác nữa. Nhưng không thành công. Bác sĩ biết cha tôi, các anh em tôi? Tôi thua rồi. Chị tôi kết hôn với một người danh giá. Sự ô nhục của tôi sẽ ảnh hưởng đến họ. Và còn bạn bè, hàng xóm, tên tuổi của gia đình, còn mẹ tôi...

Cô bắt đầu khóc nức nở. Tôi cầm lấy tay, hỏi han cô. Rồi tôi khuyên cô nên đi đâu đó thật xa để sinh con.

Cô đáp: " Vâng... vâng... vâng... chắc phải vậy..." mà chẳng có vẻ sẽ nghe lời. Rồi cô bỏ đi.

Tôi còn gặp cô ta nhiều lần nữa. Cô phát điên lên rồi. Ý nghĩ về đứa con đang lớn dần trong bụng, về sự nhục nhã rõ rệt kia xuyên qua tâm hồn cô như một mũi tên nhọn. Cô không lúc nào dứt khỏi ý nghĩ đó, ban ngày không dám ra khỏi nhà, không gặp ai, sợ bị phát hiện bí mật kinh tởm kia. Tối đến cô đứng trước tủ kính, cởi quần áo và ngắm nhìn cạnh sườn đã biến dạng của mình, rồi cô lăn xuống đất, nhét khăn vào mồm để chặn tiếng khóc than. Có đến hai mươi lần cô đứng dậy, thấp nển lên và đến trước chiếc kính lớn phản chiếu hình ảnh căng phồng của tám thân trần.

Cô điên loạn đâm vào bụng để giết đi cái sinh linh đang làm lụi bại cô. Giữa cô và nó là một cuộc đánh vật khủng khiếp. Nhưng nó không chết mà cứ cựa quậy mãi, chừng như đang tự vệ. Cô lăn xuống sàn nhà để chèn nó xuống đất, khi ngủ cô cố đè lên người bằng vật nặng để cho nó ngạt. Cô căm ghét nó như người ta

căm ghét kẻ thù bướng bỉnh đang đe dọa cuộc sống. Sau những vẫy vùng vô ích, những cố gắng bất lực để thoát khỏi nó như thế, cô bỏ đi ra đồng, mài miết chạy, phát điên lên vì đau đớn và hoảng sợ.

Một sáng kia, người ta bắt gặp cô đang nhúng chân vào dòng suối, đôi mắt thất thần, ai cũng nghĩ cô đang mắc phải một cơn khủng hoảng hoang tưởng gì đấy, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì. Một ý nghĩ không thay đổi bám lấy cô. Dứt bỏ đứa con tội tệ kia khỏi cơ thể mình. Có lần, buổi tối, bà mẹ cười nói với cô: - - Hélène, dạo này con mập ra đấy, nếu con có chồng, mẹ nghĩ là con đang mang thai. Câu nói làm cô chết điếng. Cô bỏ đi về nhà ngay.

Cô ta đã làm gì? Hẳn là cô đã nhìn thật lâu cái bụng to chướng lên của mình, hẳn là cô đã đâm nó, làm tổn thương nó, đập nó vào góc bàn góc tủ như cô vẫn làm hằng đêm. Thế rồi, cô đi chân trần xuống nhà bếp, mở tủ và lấy con dao chặt thịt ra. Cô đi lên nhà trên, thấp bốn ngọn nến lên, ngồi trên chiếc ghế mây, ngay trước tấm kính. Lúc này đây, cô căm ghét tội đồ cái bào thai lạ lẫm và ghê tởm kia, muốn bóc gỡ nó ra mà giết đi, cầm nó trong tay, bóp nghẹt nó và quăng ra xa; cô ấn tay vào vị trí con ấu trùng kia đang cựa quậy, và bằng một nhát dao sắc gọn, cô tự xẻ bụng mình.

Ôi! Cô hành động thật nhanh và thật khéo, bởi cô đã nắm được nó, kẻ thù mà lâu nay cô chưa thể chớp bắt được. Cô tóm lấy một chân nó, kéo ra khỏi mình và muốn ném nó vào bếp lửa than. Nhưng mà nó cố cưỡng lại bằng những sợi dây mà cô chưa kịp cắt bỏ, và trước khi cô hiểu ra phải làm gì nữa để tách khỏi hẳn thì cô đã ngã ra bất tỉnh đờ lên đứa con ngộp ngụa trong vũng máu.

Cô gái có phạm tội không, thưa bà?
Ông thầy thuốc im lặng, chờ đợi. Bà bá tước không trả lời.

THÂN TRỌNG SƠN

dịch từ nguyên tác "l'Enfant", 18 septembre 1883----

1. Messaline: Tức là Valeria Messalina (25-48), vợ thứ ba của Hoàng đế La Mã Claudius, người đã đi vào lịch sử với tai tiếng là dâm loạn. Khi trở thành hoàng hậu, Messaline cho mở nhiều căn phòng bí mật để có thể quan hệ với nhiều người đàn ông khác nhằm thoả mãn dục tình vô độ của mình.

2. Catherine: Tức là Ekaterina, tiếng Nga : Екатерина II Великая (1729 - 1796), còn gọi là Ekaterina Đại đế, Nữ hoàng Nga, cai trị toàn bộ lãnh thổ đế quốc Nga từ 28/6/1762 cho đến khi qua đời. Cũng như Messaline, bà là người rất phóng đãng trong cuộc sống riêng tư. Từ khi lấy chồng năm 15 tuổi cho đến khi qua đời, bà có rất nhiều nhân tình, từ giới quý tộc đến kẻ tầm thường, có người kém bà gần 40 tuổi.